DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

demircelikiscileri@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 521 Ocak 2010

Metal İşçileri Birliği'nde tek yumruk olalım!

Sermaye sınıfının işçi sınıfına yönelik kölelik dayatmaları kriz söylemleri ile daha da yoğunlaştı. Metal işçileri ise bu saldırılardan payına düşeni fazlası ile aldı. İşten atmalardan, ücretsiz izinlere, esnek üretim uygulamalarına kadar birçok saldırı pervasız bir şekilde hayata geçirildi. Patronlar yıllardır sömürü oranlarını arttırarak kârlarını katlarken, metal işçileri bir kez daha kriz ortamında işsizlik sopası ile terbiye edilmeye çalışıldı.

Ne yazık ki metal patronları bu süreçte çabalarının karşılığını fazlası ile aldılar. İşçi sınıfının örgütsüzlüğünün karşısında örgütlü olmanın semeresini topladılar. Metal işçilerinin kölelik prangaları da böylece kalınlaştı.

Bu dönem boyunca açığa çıkan tepkiler ise sürekli sendikal bürokrasi duvarına takıldı. İşbirlikçi, ihanetçi ve uzlaşmacı sendikal anlayışların metal işçilerinin mücadelesini ileriye taşıyamayacağı bir kez daha son dönemin hareketli süreçlerinde açığa çıktı. Erdemir'de ücretlerin %35 oranında düşürülmesinden, yaşanan direnişlerdeki icazetçi tutumlara kadar tüm yaşananlar mevcut sendikal yönetimlerin biz metal işçilerine bir gelecek sunamayacağının kanıtıydı.

İşte böylesi bir tabloda, bu sorunların bilincinde olan ama yılmayan, mücadele azmi ve kararlılığı ile haklarına sahip çıkan metal işçileri İstanbul'da bir araya geldiler. 22 Kasım günü gerçekleştirilen Metal İşçileri Kurultayı ile metal işçilerinin ekmek gibi, su gibi ihtiyaç duyduğu **Metal İşçileri Birliği**'ni inşa ettiler.

Metal İşçileri Birliği, sermayenin gemiyi azıya alan saldırılarına dur demek, emeğimizi ve onurumuzu savunmak için kuruldu.

Metal İşçileri Birliği, metal patronlarının sendikası MESS'in ve patronlar sınıfının karşısına metal işçilerinin örgütlü birliği ile çıkabilmesi için kuruldu.

Metal İşçileri Birliği, ihanetçi ve icazetçi bürokratlar tarafından gasp edilmiş olan sendikalarımızı yeniden kazanmak, buraları yeniden mücadelemizin mevzisi haline getirebilmek için kuruldu.

Metal İşçileri Birliği, metal işçilerinin geçmiş mücadele birikimini daha da büyütmek, onurlu bir şekilde yarınlara taşımak için kuruldu.

Metal İşçileri Birliği, geleceğine ve onuruna sahip çıkan, yaşadığı tüm sorunların çözümünün sınıf bilinciyle verilecek bir mücadelede olduğunu bilen öncü metal işçilerini bir araya getirebilmek için kuruldu.

Büyük çoğunluğu İstanbul'dan olmak üzere, İzmir'den, Ankara'dan, Bursa'dan, Kocaeli'den sendikalı-sendikasız öncü metal işçileri, işçi sınıfının eşit ve özgür geleceğini yaratabilmek, kurtuluşunu kendi ellerine alabilmek için güçlerini **Metal İşçileri Birliği** çatısı altında birleştirdi.

Bakırçay havzasının öncü demir çelik işçilerine de bu birliğe omuz vermek, **Metal İşçileri Birliği**'nin sesini Bakırçay'a taşımak düşüyor.

Bizler şimdiden taşın altına elimizi koyuyor, **Metal İşçileri Birliği**'nin sesini Bakırçay'a taşımak için harekete geçiyoruz. Artık ne metal patronlarının saldırıları karşısında boyun eğecek, ne de ihanet ve uzlaşmadan başka bir şey bilmeyen sendika bürokratlarına karşı söylenmekle yetineceğiz.

Hak ettiğimiz dünyayı elde edeceğimiz bir mücadele için tüm demir çelik işçilerini bu haklı davaya destek olmaya, sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Yaşasın Metal İşçileri Birliği!

Bakırçay'dan sınıf bilinçli demir-çelik işçileri

Metal İşçileri Kurultayı gerçekleşti!

Yaklaşık 6 aydır etkin bir ön hazırlık çalışması ile örgütlenen **Metal İşçileri Kurultayı** 22 Kasım günü İstanbul'da Su Gösteri Sanatları Sahnesi'nde gerçekleştirildi.

İstanbul'un 6 sanayi havzasından ve çeşitli illerden öncü metal işçilerinin buluştuğu kurultaya bizler de İzmir'den **Demir-Çelik İşçileri Bülteni** olarak temsilcilerimizle katıldık.

Kurultayda yapılan açılış konuşmasında kapitalizmin insanlığa dayattığı yıkım teşhir edildi. Metal işçilerinin sınıflar mücadelesindeki öncü konumu vurgulanarak sermayenin metal işçilerinin mücadelesine engel olmak için girdiği özel çaba anlatıldı. Sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanetlere yanıt vermek için öncü metal işçilerinin bir araya gelmesinin gerekliliği ve kurultayın da bu amaçla gerçekleştirildiği vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından oluşturulan divanın kurultay programını katılımcılara aktarmasının ardından tebliğ sunumlarına geçildi.

Kurultay ön hazırlık sürecinde yerel komitelerde yapılan tartışmalarla hazırlanan üç tebliğ; "Metal işkolunda durum", "Metal işkolunda örgütlülüğün durumu" ve "Metal işçilerinin mücadele deneyimi ve birikimi" başlıkları ile sunuldu.

İkinci bölümde metal işçilerinin mücadelesinin büyütülmesi hedefiyle hazırlanan program taslağının tartışılmasına geçildi. Bu bölümde 30'u aşkın sendikalı ve sendikasız işçi söz alarak düşüncelerini dile getirdiler, öneriler yaptılar. Sendikaların gerçekleştirdiği göstermelik etkinlikler karşısında işçilerin kendi söz ve karar haklarını kullandıkları bu tablo oldukça anlamlı idi.

Bizler de **Demir-Çelik İşçileri Bülteni** adına kurultayda yaptığımız konuşmada fabrikalarda taban örgütlenmelerinin aciliyetine ve olmazsa olmazlığına işaret ettik. Ancak güçlü komitelerle söz, yetki, karar hakkının olabileceğini ve bu şekilde sendikal ihanetin önüne geçilebileceğini belirttik. Türk-Metal çetesinin ihanetçiliğinin ve Birleşik Metal'in uzlaşmacı anlayışının bir sonucu olarak metal işçilerinin sendikalarına olan güveninin kırıldığını söyledik. Bunu aşmanın bir aracı olarak **Metal İşçileri Birliği**'nin bir ihtiyaç ve gereklilik olduğunu kurultay kürsüsünü kullanarak dile getirdik.

Kurultay, program taslağı üzerine yapılan tartışmaların ardından **Metal İşçileri Birliği**'nin kurulduğunun ilan edilmesi ve bu çerçevede sanayi havzalarında yerel birliklerin oluşturulacağının söylenmesi ile sona erdi.

Yaşasın Metal İşçilerinin Birliği!

Demir-Çelik İşçileri Bülteni

Tekel işçisi onuru ve hakları için direniyor...

Tekel işçileri ile dayanışmayı yükseltelim!

Demir çelik işçileri, kardeşler;

Emperyalizmin gönüllü kulluğunu yapan sermaye iktidarı ve AKP Hükümeti yıllardır hepimize saldırdığı gibi şimdi de Tekel işçilerine saldırıyor. Yıllardır zarar ediyor yalanları ile gerçekleştirdiği özelleştirme saldırısını şimdi de *"Yattıkları yerden para kazanıyorlar!"* yalanı ile Tekel'de uyguluyor, binlerce Tekel işçisini işsizliğe, açlığa ve sefalete mahkûm etmeye hazırlanıyor. Eğer planlarını hayata geçirebilirlerse Tekel işçileri önce 4C masalı eşliğinde kamu kurumlarına geçirilecek. Tüm kazanılmış sosyal hakları gasp edilecek. Sonrasında ise daha önce de defalarca yaşadığımız gibi Tekel işçilerine de işsizlik, açlık ve sefalet görünecek.

Kardeşler;

Tekel işçileri bu oyunlara kanmadıkları için; işlerini, onurlarını ve kazanılmış haklarını savunmak için 15 Aralık'tan beri Ankara'da direnişteler. Sermayenin tüm pervasız saldırılarına, devletin baskı ve terörüne, sendika yöneticilerinin oyalama girişimlerine, soğuğa, çamura ve türlü yokluklara rağmen direniyorlar.

Onlar bir kez daha biz işçi sınıfına kazanmak için direnmekten başka bir yol olmadığını gösteriyorlar. Onlar tüm kararlılıkları ile sermayenin oyunlarını bozacaklarını, ekmeklerini ve onurlarını patronların çıkarı uğruna feda etmeyeceklerini haykırıyorlar.

Kardeşler;

Tekel işçilerinin kazanması demek bizim kazanmamız demektir. Bu mücadelede elde edeceğimiz her mevzi sermayenin saldırılarının dizginlenmesi, daha da büyütmemiz gereken mücadelemize bir ışık taşınması demektir.

Bu direnişin kazanması ise bizlerin desteği ile mümkündür. Nasıl sermaye biz işçilere karşı topyekûn bir savaş halindeyse bizlerin de yapması gereken topyekûn direnişi, topyekûn mücadeleyi

örgütleyebilmektir. Sermayenin pervasız saldırılarına son vermenin yolu genel grev-genel direnişi örgütlemekten geçer. Ancak bir genel grevle sermayenin tüm saldırı planlarını çöpe atabilir, kaybettiğimiz haklarımızı geri alabiliriz.

Demir çelik işçileri;

Tekel işçilerinin bu onurlu direnişine sahip çıkalım, destek olalım. Onların kararlılığı ile her Cuma 1 saat iş bırakma kararı almak zorunda kalan Türk-İş ağalarını bu kararlarını hayata geçirmeleri için zorlayalım. Eğer bu satılmışlar takımı kendi aldıkları kararları uygulayamıyorlarsa kuracağımız komitelerle biz uygulayalım. Tekel işçilerinin yaptığı her eyleme, onlara destek için yapılan her etkinliğe katılalım. Bizler de kendi fabrikalarımızda Tekel işçilerinin mücadelesinin sesi olalım!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Tekel işçileri direnişte, Türk-İş 1 saat iş bırakıyor,

Türk Metal nerede?

Türk Metal Sendikası'nda örgütlü bir demir çelik işçisi olarak ben de direnişteki Tekel işçileriyle dayanışmak amacıyla 25 Aralık'ta Çiğli AKP önündeki eyleme katıldım. Eylemde kadın Tekel işçileri ağırlıktaydı. Ayrıca eylemde şunları gözlemlemiş oldum;

Kadın işçiler konu emek, alınteri ve hak uğruna mücadele olunca birçok erkek işçiden daha ilerici ve sorumlu olduklarını gösterdiler. Bizim evlere kapattığımız kadınlar fabrikalarının kapatılmaması için en ön saftaydılar.

Eylemde dikkatimi çeken bir diğer nokta da Türk-İş'in 1 saatlik iş bırakma kararına Türk Metal'in tutumu oldu. Türk Metal'den hiç kimse eylemde yoktu. Türk Metal'in çok tekrarladığı **"Emeğe saygı"** bu olsa gerek.

Tekel işçilerinin kaybetmesi demek bizlerde dahil tüm işçilerin kaybetmesi demektir. Bugün Tekel işçilerinin yaşadıklarını yarın bizler de yaşayabiliriz. Toplu İş Sözleşmesi dönemi yaklaşıyor. Yakın geleceğimiz ve haklarımız için sendikacılar ve patronlar masaya oturacaklar. Bizlerin kazanabilmesi için Tekel işçilerinin mücadelesine destek olabilmemiz gerekiyor. Türk Metal Sendikası'nı bu eylemli sürecin bir parçası, bir tarafı haline getirebilmeliyiz.

Verilen bir mücadele ancak oluşturulabilecek en güçlü dayanışmayla kazanabilir. Başbakan Tayyip'in yalanlarına kanmayalım. Tayyip Tekel işçilerinin kaybetmeleri için karalama kampanyası örgütlüyor ve güneşi balçıkla sıvamaya çalışıyor. Ama bir şeyi unutuyor. Güneş balçıkla sıvanmaz.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Türk Metal üyesi bir demir çelik işçisi

Kamu Emekçileri greve çıktı, hayat durdu!

25 Kasım'da Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu ile Kamu-Sen'in Türkiye genelinde grevli toplu iş sözleşmeli sendika hakkı için yaptıkları bir günlük uyarı grevi ile hayat durdu. Kamu emekçileri taleplerindeki haklılığa güvenerek Başbakan Erdoğan'ın tüm tehdit ve baskılarına rağmen hastane acil servisleri hariç hayatı durdurmak için grevlerini yaptılar.

Sömürücü düzene olan tepkilerini eylemleriyle dile getirdiler. Bu grev işçi ve emekçilere üretimden gelen güçleriyle ve sınıf kardeşlerine güvendiklerinde hayatı nasıl etkileyebileceğini göstermiştir. Bu grevlerde dikkate değer bir yan sermaye uşağı Tayyip'in grevlerden duyduğu korkunun nasıl dışa vurduğudur. Patron kuklası Tayyip bu korkuyla hak ve özgürlükleri kazanmanın en meşru yolunu seçen emekçilere tüm nefretini kusmuş ve grevi yasadışı ilan ederek emekçilerin gözünden düşürmeye çalışmıştır.

Ama sermaye sınıfının tüm çabası boşunadır. Konu işçi sınıfının kendi geleceği ise hiçbir yalan, hiçbir tehdit sökmez. Yeter ki işçi sınıfı üretimden gelen özgücüne güvenebilsin. Hayatı hep beraber durdurduğumuz gün ise sömürücülerin en korkulu günü olacaktır.

Biz işçiler de kamu emekçisi sınıf kardeşlerimizin açtığı yoldan ilerleyebilmeli ve sömürücülerin elindeki dümeni kendi elimize alabilmeliyiz. Geleceğimiz ve onurumuz için önümüzde duran büyük bir görev ve sorumluluk var. Bizden sonra gelecek kuşaklara, evlatlarımıza ya kokuşmuş bir düzende yaşam sunacak ya da başka bir dünyanın mümkün olduğu yolu açacağız. Bu yol ise ancak işçilerin, memurların birleşik bir hatta sömüren düzene karşı işgallerle, grevlerle, direnişlerle yürümesinden geçer. İşçi-memur el ele verip, sermaye düzeninin barikatlarını aşıp genel grevlere yürümekten geçer.

İşçi-memur el ele genel greve!

Bir demir-çelik işçisi

İşsizlik Sigortası Fonu kimin için kullanılıyor?

Yıllardır bizlerden kesilen fon ücretleri sermaye devletinin kasasında asalak sermaye sahiplerine aktarılmayı bekliyor. 1 Haziran 2000 tarihinde çıkarılan yasa ile birlikte 2008 yılı sonuna kadar toplam geliri 41,848 milyon TL olan fonun giderleri ise ancak 4,257 milyon TL olarak gerçekleşmiş. Yapılan 1,828 milyon TL'lik toplam işssizlik ödemesi, toplam faiz geliri olan 23,891 milyonun ancak % 7,6'sı olmuştur.

31 Ağustos itibari ile bu fonda biriken paranın gelir dağılımı şu şekildedir;

* 15 milyar 99 milyon TL işçi ve işveren primi
* 5 milyar 116 milyon TL devlet katkısı
* 15 milyon 621 bin TL idari para cezası
* 333 milyon 527 bin TL gecikme zammı
* 193 bin TL diğer gelirler
* 100 milyon 148 bin TL iade girişi
* 27 milyar 850 milyon TL faiz geliri.

Bu şekilde fonda toplam 48 milyar 515 milyon TL birikmiştir.

Biriken bu paranın sadece faizi bile biz işçilerin hayal gücünü aşmaktadır. Oysa patronlar bizim alınterimiz, emeklerimizle biriken ve bizler için kurulduğu söylenen bu fona el koymak niyetindeler. Hükümet ise fonu patronlara hibe etme telaşında.

Bu fon sözde bizler için kuruldu. Ama fondan yararlanmak için öyle şartlar koştular ki birçok arkadaşımız hiçbir şekilde bu fondan yararlanamadı. Bu şartlara göre ancak son 120 günü kesintisiz olmak üzere, son üç yıl içerisinde en az 600 gün süre ile prim ödemiş ve kendi istekleri dışında işsiz kalanlardan hizmet akitleri ihbar önellerine uygun olarak işveren tarafından feshedilenler bu sigortadan yararlanabiliyor. Şimdi bir düşünün bugün kaçımız düzenli bir işe sahibiz ya da kaçımızın sigorta primleri düzenli olarak yatırılıyor ki bu fondan yararlanabilelim.

Fondan yararlanmaya hak kazandığımızda bile işsizlik ödeneği alabileceğimiz süre prim ödeme sürelerine göre 180 ila 300 gün ile sınırlandırılmış.

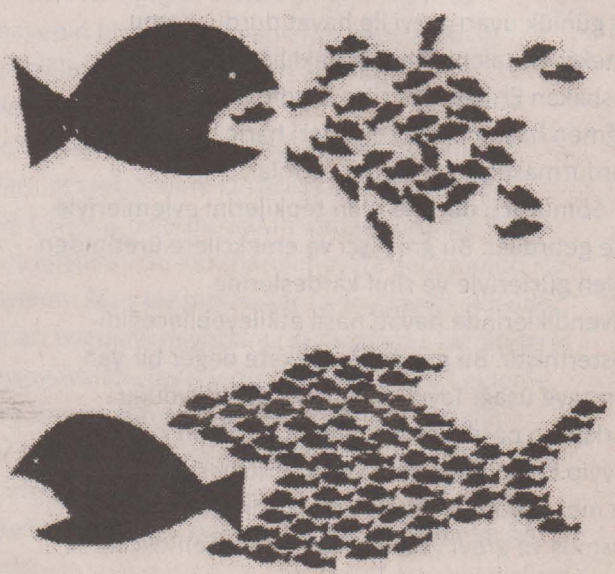
Bu yasa tam bir soygundur. İşsizlik sigortası fonu özü itibariyle bir işçi hortumlama fonu olmuştur.

Ama bizler bu soygun düzeninde işten çıkarılsak bile hala bu fona güveniyor ve günü kurtarmaya çalışıyoruz. Demir çelik fabrikalarında çıkarılan yüzlerce arkadaşımızdan kaçta kaçı bu fona hak kazanabilmiştir ki biz bu fona bel bağlıyoruz?

Bize düşen görev günü kurtarmak değil geleceği kazanabilmek, çocuklarımıza onurlu ve özgür bir gelecek bırakabilmektir. Bunun için sömürücülerden hesap sormak ve mücadeleye katılmak ise hepimizin görevidir.

Biz kırıntıları değil dünyayı istiyoruz. Unutmayalım ki bizler işçiyiz. Ama kesinlikle köle değiliz.

Bir demir-çelik işçisi

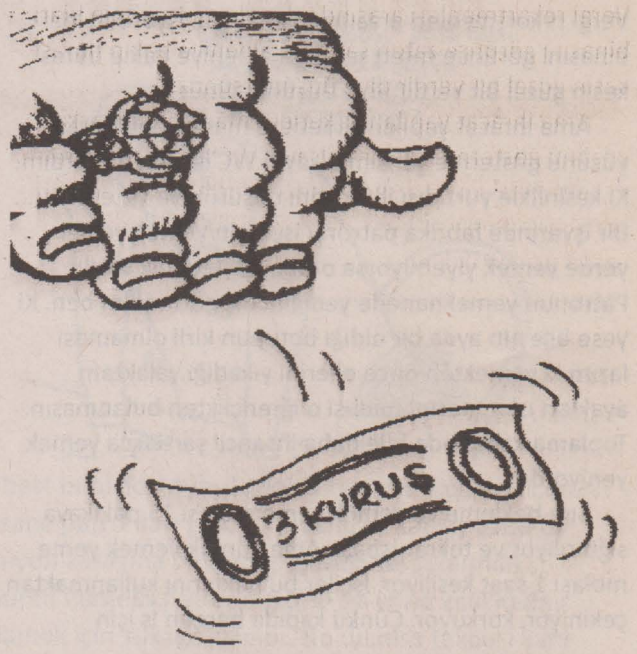
Bir kez daha sefalet zammı!

Bir asgari ücret tespit dönemi daha sermayenin pervasız aç gözlülüğü ile geride kaldı.

Artık Türk İş ağalarının bile katılmayı bir yük olarak gördüğü Asgari Ücret Tespit Komisyonu'ndan çıka çıka 31 TL'lik bir zam çıktı. Buna göre 2010 yılı için geçerli olacak asgari ücret 16 yaşından büyükler için brüt 729, net 577.01 liraya yükseltildi. Asgari ücrete yılın birinci 6 ayında yüzde 5.2, ikinci 6 ayında yüzde 4,3 artış yapıldı.

Neredeyse günlük bir simit parası bile etmeyen bu zam elbette ki biz emeği ile geçinen işçilerle alay etmekten başka bir anlam taşımıyor. Ama bu sömürücü bezirganlar her zamanki gibi bu komik zamları bile çok görüyorlar. Daha doğrusu duyacağımız haklı tepkiyi yatıştırmak için masallar anlatmaya devam ediyorlar. Komisyonda işveren temsilcisi olarak yer alan TİSK Yönetim Kurulu üyesi Ali Nafiz Konuk, asgari ücretin belirlendiği gün kameraların karşısına geçip küstahça *"Bugün için asgari ücretle çalışan insanlar sanıyorum beklediklerinin üzerinde bir artış bedeli ile yeni yıla daha mutlu gireceklerdir"* dedi. Şimdi hepinize soruyorum böyle bir açıklama için küstahlık bile hafif bir tabir olmuyor mu? Bir de yüzsüzce patronların buna da razı olmadıklarını, ama her adımını patronlara yaranmak için atan AKP Hükümeti'nin Çalışma Bakanı'nın araya girip patronları ikna ettiği yazmıyorlar mı? İnsan işte o zaman çileden çıkıyor. Ama merak etmeyin. Bu sömürücü asalakların yalanları hala bitmedi. Tüm bunların üstüne bir de çıkıp Türk sanayisi olarak büyük bir yükün altına imza attıklarını söyledi bu bezirgan takımının sözcüleri.

Şimdi bir düşünün arkadaşlar. Bizim sefaletimiz her geçen gün artarken bu beylerin servetleri nasıl oluyor da böyle katlanıyor? Biz evimize götürecek ekmek bulamazken, bu adamlar fabrikalardaki bekçi köpeklerine bizim maaşımızdan fazla mama parası harcıyorlar. Kriz tellallığı yapıp binlercemizi kapı önüne koyarken, geride kalanlarımıza her türlü sömürüyü dayatırken kendileri nasıl oluyor da dünyanın adını duymadığımız köşelerinde tatil

yapmaya devam ediyorlar? Herbirinin sadece yılbaşı gecesi eğlenmek için harcadıkları para bizim bir senelik maaşımızı katlamıyor mu?

Arkadaşlar, bu sömürücü asalaklar sürdükleri bu saltanatı bizlerin emeğini sömürmelerine borçlular. Bizlere ne kadar az ücret verirlerse onların servetleri o kadar artıyor. İşte bunun için her asgari ücret tespit döneminde böyle masallarla karşımıza çıkıyor, bizleri avutmaya çalışıyorlar.

Ama artık yeter! Artık bu sömürücüleri sırtımızda taşımaktan vazgeçmeliyiz. Onlara, onların bize duyduğunun milyonda biri kadar bile ihtiyacımız yok. Sadece bir gün hep birlikte çalışmasak acaba hangisi hangi makinenin başına geçip çalışabilir? İşte yapacağımız bu kadar basit. Bu asalaklara hak ettikleri dersi vermenin tek yolu üretimden gelen gücümüzü göstermek.

Bunun için ise örgütlü olmak zorundayız. Biz örgütsüz kaldığımız sürece bizlerle alay etmeye devam edecekler. Bizlerle alay etmelerine daha fazla izin vermeyelim. Tek vücut olup örgütlü bir şekilde karşılarına dikilelim. İnsanca yaşanabilecek bir ücret ve emeğimiz onuru için mücadeleye atılalım!

Bir demir-çelik işçisi

Madalyonun öbür yüzü

Kar-demir krizde büyüyen az sayıda şirketten birisi. Vergi rekortmenleri arasında yer alıyor. İşyerinin idari binasını görünce zaten şatafata albeniye bakıp burası kesin güzel bir yerdir diye düşünürsünüz.

Ama ihracat yapılan şirketlere madalyonun arka yüzünü gösterme şansım olsaydı WC'lerden başlardım. Ki kesinlikle yurt dışı ihracatını düşürmeye yeterdi bu... Bir işyerinde fabrika patronu işçilerin yemek yediği yerde yemek yiyemiyorsa orada adaletsizlik vardır. Patronun yemekhanede yediğini hiç görmedim ben. Ki yese bile altı ayda bir aldığı botunun kirli olmaması lazım ki yemekten önce ellerini yıkadığı yalaktan ayakları ıslanmasın, midesi o iğrençlikten bulanmasın. Toplama kampında bile daha insancıl şartlarda yemek yeniyordur.

Sıra bekleme ve yemek yeme molası 15 dakikaya sığdırılıyor ve tekrar işbaşı. Ama günlük yemek yeme molası 1 saat kesiliyor. İşçiler bu haklarını kullanmaktan çekiniyor, korkuyor. Çünkü kapıda hergün iş için bekleyen onlarca insanı görüyor.

Ucuz işçiliği en iyi şekilde kullanan patronlar büyümeye devam edecek. Zaten 2-3 yıldır zam yok işçiye. Belki gizliden gizliye zam alan ustabaşı, vardiya amiri vardır ancak. İşçiler bu konuda huzursuz, ama yapacak bir şey yok diye düşünüyorlar.

Farkında değil pek çoğu kendi emeklerinin, işgüçlerinin, dayanışmalarının ellerinde büyük bir silah olduğunun. Hep beraber mücadele edip haklarını alabileceklerinin bilincinde olanlar çok az. Oysa ben birbirlerine güvenen işçilerin daha iyi şartlarda iş imkanı sağlayacağından eminim. Tek ihtiyacımız olan o gücü içimizde hissedip sağlam bir birliktelik ile adaletsizliğin, haksızlığın karşısına çıkmak. İspiyonculari, yalakaları da ancak böyle birbirimize güvendiğimizde defedebiliriz.

Ancak bu şekilde çoluk çocuğumuzun geleceği garanti altında olacaktır.

Kar-demir'den bir işçi

Uyan halkım, uyan!

Genç olmuşuz bu ülkede ne fayda. Kapitalizm almış başını gidiyor. Ülkemiz gün geçtikçe daha da dibe gidiyor. Peki, bunu biz mi yapıyoruz? Hayır, tabii ki! 10 tane faşist 80 milyonu yönetiyor.

Biliyorlar toplumun uysal olduğunu, bu da geçer diyorlar ve geçiriyorlar. Çünkü tuttuğunu koparan bir toplum olmaktan aciz hale gelmişiz.

Yıllardır bitmeyen baskılar, yıllardır bitmeyen emekçilerin çilesi, yılardır bitmeyen IMF deliği. Yıllardır bitmeyen milliyetçilik ve parayla satılan oylar.

Bu faşist hükümet hepsinden de beter çıktı. Maaşa %2 zam yaparken elektriğe, suya, telefona %80 zam yaptı.

Nasıl yürür bu devran?

Benim bu ülkede hakkım yok mu? Bu topraklarda, bu sularda 1 metre yerim yok mu?

Bizlerin sırtlarında akbaba gibi leş kargaları. Neden bunları sırtımızda taşıyoruz? Halk olarak birşeyler yapılması lazım. Hemen şimdi yarına bırakmamak lazım.

15 Ocak'tan sonra ilaçları cebimizden alacağız. Hastaneye gidiyoruz bir sürü borç çıkıyor. Zaten ayakta zor duruyoruz. İyice kanımızı emiyorlar. Haram olsun.

Bir tüp 47 Lira. Elektrik, su 80 Lira. Kira 300 Lira. Asgari ücret 530 Lira. Geri kalanını Tayyip ve adamlarına yollayalım da geçinsinler.

Bir de Kürt açılımı, Alevi açılımı, Ergenekon çıktı. Öyle bir çıktı ki halkta şaşırdı hangisine bakacağını. Onlarsa bu arada saltanatlarını sürüyorlar. Memleket delalet ve ihanet içinde, bunlar emperyalistlerin çıkarına ülkeyi talan ediyorlar.

Uyan halkım uyan, şarktan güneş bulanık doğuyor.

Ne zaman kadar IMF'nin köleliğini yapacağız? Ne zaman uygar bir toplum olacağız? Haksız savaşlara, kavgalara ne zaman son vereceğiz?

Artık prangalarımızı çöpe atalım. Bir sınıf olarak kardeş olalım. Kardeşçe üretelim, tüketelim.

Hiçbir zaman ekmek kavgasını bırakmayalım. Korkmayalım, yılmayalım. Bu kavga halkın kavgasıdır.

Herkese eşit hak, herkese eşit ekmek olsun.

Kapitalizmi yıkalım, faşistleri de kovalım.

Bakırçay'dan bir demir-çelik işçisi

Kaçıncı ölmem bu hain!

Canımızın patronlar için hiçbir değeri olmadığı sürekli olarak söyler dururuz. Bu ise bir abartma veya nükte değil hayatın gerçekliğidir. Sadece bizleri içinde yaşamak zorunda bıraktıkları sefalet koşulları değildir bahsettiğimiz. Gerçekten canımızdır söz konusu olan. Günü gelir bir fabrikada preste kalır parmaklarımız, günü gelir demir çelik fabrikalarının potalarına düşer erir bedenlerimiz. Günü gelir tersanelerde kobay niyetine bindiğimiz filikalarda boğuluruz, günü gelir daha bir ay önce olduğu gibi madenlerde göçük altında kalır, ölümlü "iş kazası" kayıtlarına girer yaşamlarımız.

Gelin görün ki bu yaşananların hiçbiri bir iş kazası değildir aslında. Hepsi de göz göre yaşanan iş cinayetleridir. Patronların daha fazla kâr elde edebilmek için almadığı iş güvenliği önlemleridir çoğu zaman ölümümüzün sebebi. Katilimiz ise tabii ki patronlar ve onların düzenidir.

İşte 10 Aralık'ta yeni bir iş cinayetine kurban verdik 19 sınıf kardeşimizi. Bursa'nın Alpagut ilçesinde madende yaşanan grizu patlamasında göçük altında kaldı 19 kardeşimiz. Maden içindeki yoğun gaz birikmesine rağmen sırf iş gecikmesin, patronun kârı azalmasın diye patlatıldı dinamit lokumları. Hemen ardından biriken gazla birlikte maden de bir kara tabut oldu.

Ne iş güvenliği önlemleri alınmış, gaz ölçümleri yapılmıştı. Ne de patlama sonrası hızla müdahale edebilecek bir ekipman vardı. Göçük altında 19 işçi saniyelerle yarışıp can çekişirken Zonguldak'tan kurtarma ekibi bekliyordu sömürücü asalaklar. Çünkü 150 yılda 4000'in üzerinde işçiye tabut olan madenlerde bu önlemleri almak masraf demekti. E tabii ki böyle bir masraf yapmanın da lüzumu yoktu. Nasıl olsa Ahmet öldüğünde ertesi gün oğlu Mehmet çalışmaya başlıyordu.

Peki, patronlar bu kadar pervasızca cinayetler işlerken, devlet, hükümet ne yapıyordu? Günler boyunca kaçan maden sahibi muhtemelen yetkililerden aldığı teminattan sonra ortaya çıkıp teslim oldu. Ve adliyede verdiği ifadenin ardından

serbest bırakıldı. Aynı Tuzla'da her gün işçi kanı içen tersane patronları gibi, aynı daha birkaç ay önce bir kamyon kasasına bindirdiği işçileri sel sularında öldüren Pameks patronu gibi O da eline yeni kanlar bulamak için sokağa salındı. Ne de olsa takdir-i ilahi idi. Alınmayan önlemlerin ne hükmü olabilirdi? Ayrıca patron aynı Pameks'te olduğu gibi kan parasını da çoktan gözden çıkarmıştı. Devletin bir yükümlülüğü olan ölen işçinin ailesine maaş bağlamak büyük yaygaralarla anlatıldı televizyonlarda. Yine ölen tüm işçilerin çocuklarının öğrenim masrafları da maden sahibi tarafından karşılanacaktı. Bunlar da yerine getirildikten sonra vicdanlar da rahatladığına göre artık "ölmüşün arkasından ağlamak" da gerekmiyordu!...

İşte kapitalizmin gerçekliği budur arkadaşlar. Ellerini kardeşlerimizin kanlarıyla yıkayan bu asalaklar giydikleri takım elbiseleri, kravatlarıyla karşımıza çıkar; bir de bizden saygı beklerler.

Şimdi bir düşünün kimlerin önünde el pençe divan durmak için yarıştığınızı. Ve yarın o kanlı ellerin sizin de boğazınıza yapışacağını. Ellerini boğazımıza dolayacakları günü mü bekleyeceğiz, yoksa döktükleri kan denizinde onları mı boğacağız? Şimdi düşünün ve karar verin. Çünkü yarın çok geç olabilir. Çünkü yarın ölümlü iş kazalarının o hesap tutmaktan başka bir işe yaramayan listesinde sizin de adınız olabilir...

Bir demir çelik işçisi

Polis terörüne ve cinayetlerine son!

Polis terörü gün geçtikçe artıyor. En son devrimci bir işçi olan Alaattin Karadağ 19 Kasım akşamı işçi ve emekçileri sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratma mücadelesine çağırırken polisler tarafından katledildi. Önce bacağından vurulan Karadağ, kaldırımda yaralı olarak yatıyorken gelen sivil polisler tarafından yargısız infaza uğradı.

Her zaman olduğu gibi katil polisler devlet tarafından sahiplendi. Olayın ertesinde emniyet müdürü, işlenen cinayeti ve yargısız infazı sahiplenen bir açıklama yaparak Alaattin Karadağ'ın yaralı olarak ele geçirilme ihtimali varken sivil polisler tarafından acımasızca öldürüldüğünün üstünü örtmeye çalıştı. Sahibinin sesi medya ise bu açıklamaları kullanıp devrimci bir işçi olan Alaattin Karadağ'ı karalama çabası içine girdi.

Yaşanan açıkça bir yargısız infazdı. Ancak bu cinayet ne ilktir nede son olacaktır. Sermaye iktidarı var oldukça işçi sınıfı bu düzene karşı savaşacak, sermaye uşağı devlet ise işçilere emekçilere hele hele devrimcilere karşı yargısız infazlara ya da toplu katliamlara girişmekten vazgeçmeyecektir. Alaattin Karadağ sermaye düzenine karşı yürüttüğü mücadelede bunun bilinciyle ve ölümü göze alarak çalışmaktaydı. Bu mücadele nedeniyle ceza evlerine girmiş, ceza evlerindeki baskı koşullarına karşı ölüm oruçlarına katılmakta tereddüt etmemişti. O, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya özlemi içerisinde sayısız zorluklara karşı işçi sınıfının sesi olmuştu. İşte bu yüzden sermaye uşağı polislerin Alaattin Karadağ'a sıktığı kurşun bilinçli bir tercihtir. Yaralı halde yerde yatan Alaattin'i mücadeleden alıkoyamayacaklarını bildikleri için katletme yoluna gitmişlerdir.

Ancak artan polis terörü Alaatin Karadağ'a yapıldığı gibi sadece devrimcilere yönelik değildir. Bu cinayetler artık devrimcilerden sıradan insanlara kadar herkesin başına geliyor. Gün geçmiyor ki basına sokak ortasında infazlar ya da karakolda işkence olayları yansımasın! Artık bu terör hiçbir ayrım gözetilmeksizin polisin keyfi uygulaması haline geliyor. Yıllarca devletin bir kurumu gibi işleyen medya bile bu gerçeği saklayamıyor.

Ancak polis terörü bu kadarla da kalmamaktadır. Özellikle son aylarda her türden hak arama

mücadelesine karşı baskı ve terör sistematik bir hal almıştır. Kent A.Ş işçileri ve Tekel işçilerine saldıran polis irili ufaklı direnişlere de saldırgan bir tutum alarak direnişleri kırmaya çalışmakta, patronların düzeninin bekçiliğini yaptığını kanıtlamaya devam etmektedir.

AB ve demokrasi masalları altında çıkartılan PVSK(Polis Vazifeleri ve Salahiyetleri Kanunu) gibi yasalarla polis terörünün önü açılmıştır. Artık polis sırtını yasalara dayayarak kurşun sıkıp cop sallayabilmektedir. Elbette bunlar ne bu yasayı çıkaran hükümetle ne de tek tek polislerin işkenceciliği ile izah edilemez. Artan polis terörü bir devlet politikasıdır. Bu politikanın temelinde toplumun git gide sefalete sürüklenmesi ve bunun karşısında top yekun bir mücadeleye girişmesi korkusu yatmaktadır.

Artan işsizlik, açlık, kölece çalışma ve güvencesiz yaşam karşısında işçi ve emekçilerin kafasını kaldırması önlenmeye çalışılmaktadır. Bizleri sömürerek yüksek kârlar sağlayan, krizlerin faturasını bizlere ödeterek fırsata çeviren patronlar "sosyal patlama" korkusuyla, devletini tüm kurumlarıyla üzerimize saldırmaktadır. İş yerlerini çalışma kamplarına çevirenler, yeri gelince polis terörünü sonrasında ise hukuk terörünü kullanmaktadır. Her yönüyle yaşam biz işçi ve emekçiler için iyiden iyiye kararmaktadır.

Bu karanlık ise bizlerin mücadelesi ile son bulacaktır. Unutulmaması gereken şudur ki karanlığın en koyu olduğu an güneşin doğmaya başladığı andır. Güneşi doğuracak biz işçilerin birbirine kenetlenmiş nasırlı elleri ve güzel günlere olan özlemidir.

Şimdi her zamankinden çok ihtiyacımız var eşitliğe, özgürlüğe, gönüllü birliğe!

Bizler, yaşamak için elinde emek gücü bulunan ve satmak için çabalayan işçileriz. Bizi yöneten sermaye sahipleri ise kendi egemenliklerini sürdürebilmek için bu birliği yok etmek, kötürümleştirmek zorunda olan asalaklardır. Bu emellerine ulaşabilmek için ise her yolu kullanır bu asalak takımı. En çok kullandıkları yöntemleri ise böl-parçala-yönet politikalarıdır. Eğer işçiler ya da ezilenler ne kadar çok parçaya ayrılıp birbirine düşman edilirse, bu parçalar birbiriyle didişirken deveyi hörgücüyle götürmek de o kadar kolay olacaktır onlar için...

Dünyanın her köşesinden daha çok belki de bu topraklar tanıktır bu sahte düşmanlıklara. Türk-Kürt, Alevi-Sünni ve daha birçok ayrım hep körüklenmiş, hep bu ayrımlar üzerinden inkâr ve imha siyasetlerine girişmiştir sermayenin sözcüleri.

Şimdi açılım ve kardeşleşme masallarıyla bir kez daha kin ve düşmanlık tohumlarının hasadını toplamaktalar. Yıllardır varlığını reddettikleri Kürtlere, Alevilere, Rumlara güya haklarını veriyorlarmış. Peki, nedir verdikleri haklar? Ya da açılım maskesi ardında ne demek istiyor bu beyzadeler? Onyıllardır varlığını reddettikleri insanların kendi kimliklerinden vazgeçmeyeceklerini anladıkları için onları ehlileştirmeye çalışıyorlar sadece. Onyıllar boyunca ötekileştirdiklerine şimdi Onlar gibi düşünmek ve konuşmak şartıyla yaşam hakkı sunuyorlar. Peki, insanlara, uluslara ya da mezheplere yaşam hakkı tanımak bu beyzadelere mi kalmış?

Ancak bugün Kürt sorunu dedikleri bu sorunun çok daha yakıcı yanları var tabii ki. Bugün kendilerinin ve egemenlerin çıkarları böylesi açılım operasyonlarını zorunlu kılsa da onyıllardır ektikleri düşmanlık tohumlarının meyveleri de kendisini gösteriyor. Bir kez daha sokaklarda Kürt kardeşlerimize düşmanlık haykırılıyor.

Oysa bu kirli savaş Türkiye'de ve Ortadoğu'da onyıllardır Amerikan Emperyalizminin kontrolü altında devam ettiriliyor. Onyıllardır kardeş kardeşe düşman ediliyor, onyıllardır kardeş kardeşi öldürüyor. Bu kirli savaşın ve ölen binlerce insanın kanı ise Türkiye sermayesinin ve tabii ki Amerikan emperyalizminin ellerinde bulunuyor. Bilinçli bir politikayla yürütülen bu kirli savaşta bir yandan toplumsal dengeleri ellerinde tutmaya çalışırken bir yandan da kendilerine yeni rant kapıları açıyorlar. Aynı Amerikan'ın işgalini bir rant kapısı olarak gördükleri gibi bu kirli savaşı da bir rant aracı olarak kullanıyorlar.

Onlara göre ne de olsa analar asker doğurmaya devam ediyor. Kirli savaş sürdüğü sürece de devam edecek. Ve bu asalak takımı, bu kan emiciler nasıl ki fabrikalarda al kanımızı, alınterimizi içerek yaşamlarını zevki sefa içinde sürdürüyorlarsa kirli savaş sayesinde de binlerce rütbeli generaller, yarbaylar, silah şirketleri ve daha niceleri aynı şekilde yoksul gençlerimizin kanı üzerinden besleniyorlar.

Dönüp yıllarca sürmüş bu kirli savaşın bedellerine baktığımızda yaşamını yitiren kaç asker bizi sömürenlerin çocuklarıdır hiç düşündünüz mü? Onlar bedelli olarak birkaç haftada bitirdikleri askerliklerini bile tatil köylerinde, deniz kenarlarında yaparlar. Çünkü bu vatan onlarındır, onlar yönetenlerdir. Oysa bizler yaşamı bir makine parçasından daha değersiz sayılan işçi sınıfının mensuplarıyız. İşte tam da bu yüzden ölmeye ve öldürmeye gelince en önde piyon gibi sürülürüz. Nasıl ki fabrikalarda Ali gider Veli gelirse savaşlarda da bu çark böyle devam eder.

Peki, devam etmesinden en küçük bir çıkarımız bile olmayan bu kirli savaşı durdurabilmek için bizler neler yapabiliriz? Yoksa durdurmayıp bizi sömürenlerin yalan ve dolanlarına kanmaya, bu kirli savaşın parçası olmaya devam mı edeceğiz? Eğer bu kirli savaşa alet olacaksak daha çok ölmeye ve öldürmeye devam ederiz. Daha çok Serap ESER'ler, daha çok Aydın İMREN'ler, daha çok Türk ve Kürt kardeşimiz bu kirli savaşta hayatını kaybeder.

Bizler hepinizi bu kirli savaşı durdurmaya, halkların gerçek kardeşliğini yaratmaya çağırıyoruz. Gerçek barışı ve kardeşliği sağlayabilecek tek güç bizim nasırlı ellerimizdedir. Ancak Türk-Kürt-Ermeni-Laz-Çerkez, Alevi-Sünni-Yahudi-Hıristiyan ayrımı yapmadan coğrafyamızdaki tüm işçi ve emekçiler olarak bir araya geldiğimizde, işçi sınıfının devrimci programı altında birleşip bir sömürü düzeni olan kapitalizmini yıkmak için mücadeleye atıldığımızda dünyaya kardeşlik ve barış gelecektir. Eğer gerçek bir barış ve kardeşlik açılımından bahsedeceksek işçi sınıfının açılımı budur. ***Sınıfa Karşı Sınıf*** açılımı.

Unutmayalım ki bizler dünya işçi sınıfının coğrafyamızdaki temsilcileriyiz. Ve işçi sınıfı öyle büyük bir aileye sahiptir ki, içimizde her milliyetten, ulustan ve dinden kardeşimizi bulmak mümkündür. Bizi bu ortak paydada tek bir potada birleştirip eriten şey ise tam olarak budur.

Yaşasın İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği!
Eşitlik, Özgürlük, Gönüllü Birlik!

Sınıf Bilinçli Demir-Çelik İşçileri

Tekel işçileri onurları ve hakları için direniyor...

Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 521 * Fiyatı: 25 YKr * Ocak 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md. : Ayten ÖZDOĞAN *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk. 5/3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 *
Baskı: Özdemir Mat. * Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İstanbul * 0 (212) 577 54 92